

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Skjern den 8. april 2000

af formanden, Kai Kjær-Hansen

I året der er gået er der venner af Den Danske Israelsmission der er afgang ved døden. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner. *Æret være deres minde!*

Fra år 2000-problemer til et nyt årtusinds udfordringer

Overgangen fra år 1999 til 2000 blev ikke så slem som mange havde frygtet. Vi lever stadig - og det gør vores computere også! Og det gør Israelsmissionen faktisk også. Ikke kun den danske, men også på verdensplan. Vi er med i en verdensomspændende bevægelse som vil Israels bedste, nemlig dets frelse. Vi står for mission og forsoning.

Det bedste ved det hele her ved et årtusindskifte er nu alligevel at vores Messias også stadig lever. Han er den samme. Hvad enten man skriver det første eller det andet eller det tredje årtusind. I går, i dag, ja til evig tid er han den samme! Derfor: Problemerne knyttet til år 2000 er et overstået stadium. Foran os i Israelsmissionsbevægelserne ligger der udfordringer. Vi vil ikke lade os skræmme af fremtiden i det tredje årtusind. Vi vil ikke hvile på laurbærrene i fortiden, hvis der er sådanne. Nutiden udfordrer os, netop fordi Jesus er den samme. Altid; i fortid, i fremtid og i nutid! Han er Israels Messias!

Når jeg tænker tilbage på tiden op til årtusindskiftet, kan jeg alligevel ikke lade være med at ærgre mig en smule over at det var de kristne ekstremister der stjal billedet *i Israel* ved overgangen fra 1999 til år 2000. Det kunne have været meget værre, men alligevel. Journalister er på jagt efter en god historie, og der var flere journalister på jagt efter folk der var indlagt med genkomst-feber på Jerusalems Kfar Shaul Mental Health Center, end der var folk indlagt med en eller anden form for Jerusalem-syndromet!

Alligevel var det ekstremistiske kristne der i Israel stjal medie billedet med deres forkrøblede syn på hvad der kan udvirke Jesu genkomst. Men spekulationer og outrerede handlinger giver et falsk billede af hvad det vil sige at leve i forventningen om Kristi genkomst.

Vi må alle - messianske jøder såvel som kristne - forsones os med at Kristus kommer igen i sin time. Indtil da kræves der trofasthed og udholdenhed. Det gælder også - og ikke mindst - når man er med i Israelsmission. Og vi må være os selv og andre under et urimeligt eskatologisk pres, der som ofte skuffer og fører forkrøblethed med sig.

Det sker ikke i en håndevending

Skuffede forventninger er en farlig sag. At være under et pres kan knuse. Tidligere leder for den amerikanske bevægelse *Jews for Jesus*, Moishe Rosen, har sagt nogle meget fornuftige ord om det. Vi skal tilbage til 1989, hvor Lausanne-bevægelsen holdt en verdenskonference om evangelisation i Manila. Temaet for konferencen var: "Forkynd Kristus indtil han kommer." Hvad man kan kalde "presset" fra *nogle* på konferencen, var at hele evangeliet skulle forkyndes for hele verden inden år 2000. Ind i den sammenhæng udtalte Moishe Rosen nogle ord, som i dag også kan anvendes på andre forhold end han direkte sigtede til dengang:

Tilbage i 1954 havde Baptistkirken et slogan der hed: "En million mere i '54. Hvad skete der da vi ikke fik den ekstra million? Vi glemte lige så stille alt om vores slogan. I dag er der nogle der taler om at fuldføre missionsbefalingen inden år 2000. Disse mennesker tager nye kristne og knuser dem under presset af falske forventninger. Vi ved godt at man ikke skal tage et sådant slogan alvorligt, men de der lige er kommet til tro, og som er fulde af iver for at vinde verden for Kristus, oplever nederlag fordi man satte sig nogle umulige mål. Det sker ikke i en håndevending.

Messianske jøder under pres?

I hvor stort omfang kristne har lagt pres på messianske jøder i Israel, eller om de selv har pålagt sig selv et sådant pres, er ikke godt at vide. Men spørgsmålet må rejses. Det presser sig på, bl.a. på baggrund af bogen *Facts & Myths About the Messianic Congregations in Israel*, hvilket er en større undersøgelse af de 81 messianske menigheder og husgrupper som Bodil F. Skjøtt og jeg fandt frem til.

Undersøgelsen, der blev publiceret sommeren 1999, viser at antallet af messianske jøder i Israel er noget mindre end almindeligt antaget. Mens man tidligere ofte angav et tal på 5.000-6.000, angiver vi et tal på omkring 2.200 *voksne jødiske* medlemmer i disse menigheder. Det er måske skuffende for dem som har ladet sig presse til at angive større tal end virkeligheden kan bære. Undersøgelsen viser også at den største tilvækst den messianske bevægelse i Israel har fået op gennem 1990'erne, skyldes jøder fra det tidligere Sovjet.

Blandt enkelte af disse menigheder har oplysningerne i *Facts & Myths* vakt vrede. Blandt nogle har undersøgelsen fremkaldt ængstelse for at de informationer der gives, skal øge anti-missionsorganisationernes pres på dem. Vreden har vi forsøgt at komme i møde ved forsoningssamtaler. Hvad angår det andet, tror vi ikke at der gives informationer af betydning i bogen som anti-missionsorganisationerne ikke kan erhverve sig i andre kilder.

Mere vigtigt er det at notere den smerte som bogen har vakt hos en del "gamle" i den messianske bevægelse i Israel. Smerte, *ikke* over bogens fremkomst, men over den virkelighed den afdækker. Ikke fordi virkeligheden kommer totalt bag på dem, men fordi den er prentet sort på hvidt. Selv om man kan påpege unøjagtigheder i detaljer - og mange trykfejl og andre unøjagtigheder! - har ingen indtil nu sat afgørende spørgsmålstejn ved tendensen i det overordnede billede som tegnes af den messianske bevægelse: den er en meget uensartet størrelse, hvis fællesnæver er at man bekender troen på Jesus som Messias og frelser. Anden fællesnævner gives vist ikke!

Der er ikke noget at sige til at selvransagende spørgsmål fyldt med smerte trænger sig på, ikke mindst hos dem der i et langt liv har kæmpet for en lokal israelsk-jødisk bevægelse af Jesus-troende, og som nu ser realiteterne i øjnene:

"Er vi virkelig så få jøder der tror på Jesus?" "Er vi virkelig så forskellige?" "Er vi virkelig ikke kommet længere i dannelsen af israelsk-jødiske menigheder?" "Har vi virkelig så mange indbyrdes splittelser som vi selv må tage ansvar for?" "Er vi i virkeligheden slet ikke bedre end de ikke-jødiske Jesus-troende?" "Har vi, når det kommer til stykket, ikke gjort det spor bedre end de ikke-jødiske Jesus-troende?"

Nu er det min tur til at vende tingene på hovedet ved at spørge:

Men hvor i Skriften står det at Jesus-troende jøder skulle være bedre end Jesus-troende ikke-jøder? Eller at de skulle kunne gøre tingene bedre? Er de presset til denne holdning af velmenende kristne, bør de gøre op med dem. Er det dem selv der har pålagt sig det pres, må de gøre op med sig selv. Har de bevidst eller ubevidst ment at de Jesus-troende jøder i endetidens Israel skulle kunne gøre tingene bedre end de hedningekristne og også bedre end de første jøder der troede på Jesus, er der vist intet grundlag i Skriften for det synspunkt. Eller er der?

Overbevisningen om at leve i de sidste tider - og ikke nok med det, men leve i de sidste tiders brændpunkt og selv være del af det eskatologiske drama - har muligvis udsat dele af bevægelsen for et urimeligt pres og falske forventninger om at de skulle repræsentere en guldalder med fremgang, enighed og - en særlig jødisk identitet. Realiteterne modsiger dette. Indtil nu.

Det er ikke vanskeligt at finde eksempler på Jesus-troende jøder som har argumenteret for at et liv i *Eretz Israel*, hvor man selv er del af den nationale genoprettelse, giver én en unik mulighed for at udvikle et ægte udtryk for jødisk messiansk tro. Spørgsmålet er om man i tilstrækkelig grad har taget højde for at hellig jord under fødderne ikke garanterer noget som helst i den henseende?

Om Jesus-troende jøder i Israel er blevet presset af andre eller har udsat sig selv for et urimeligt pres i form af umulige målsætninger, mener jeg er et væsentligt spørgsmål at reflektere over.

Jeg håber meget at bevægelsen som sådan - med en af den messianske bevægelses veteraner Menahem Benhayims ord - kan modstå "begæret efter sensation og melodrama".

Jeg håber også at bevægelsen som sådan ikke lader sig involvere så meget i hvad der skal ske i fremtidens eskatologiske drama, at den ikke tager tidens udfordringer alvorligt.

Forsoning mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne?

Hvor bevæger den messianske bevægelse i Israel sig hen i spørgsmålet om land og forholdet til palæstinensiske kristne? Hvor står de i forsoningsbestrebelse? Af en netop udgivet bog med titlen *The Bible and the Land: An Encounter* (Musalaha, Jerusalem 2000) fremgår at de - ikke overraskende - også på dette punkt ser forskelligt. To eksempler fra bogen:

David H. Stern - en kendt messiansk-jødisk forfatter - har ikke megen tiltro til fredsprocessen, heller ikke selv om terroraktionerne skulle aftage. Han skriver:

Men også selv om terrorismen aftog, ville vi stille spørgsmålstegn ved processen, og det af to grunde som udspringer af vor tro: For det første mener mange af os at Bibelens profetier siger at vi ikke kan forvente fred; det er ikke hvad Gud vil gøre i tiden forud for Jesu genkomst. For det andet har vi som troende en høj standard for hvad fred er. Fred er ikke blot at våbnene hviler, eller at man udveksler ambassadører, eller at en multinational styrke patruljerer grænserne for at forhindre infiltration af terrorister. Fred omfatter både den enkeltes fred med Gud og oprettelsen af Guds rige på jord. Intet af dette vil blive udvirket af Barak, Arafat, Abdullah, Murabak, Assad eller Hrawi. Kun Jesus kan oprette Riget for Israel (som bekræftet i ApG 1,6-7) og bringe verden fred.

Jeg er ikke i tvivl om at Stern kan få opbakning for disse tanker blandt fx mange evangelikale kristne rundt omkring i verden. Jeg deler i øvrigt troen på at virkelig fred kun findes i Jesus. Jeg deler også troen på at det fuldkomne hører fremtiden til. Men jeg er overrasket over at forventninger

til fremtiden synes at nedtone forpligtelser i nutiden. Har vi som troende ikke en forpligtelse til her og nu at gøre tingene så gode som overhovedet muligt mens vi venter på det fuldkomne? Er der ikke et *chai* - liv - her og nu som vi skal tage vare på?

Lisa Loden - messiansk jøde der er tilknyttet Caspari Center - tager derimod udgangspunkt i en principiel teologisk drøftelse hvor hun pointerer at ens teologiske udgangspunkt er den afgørende faktor der bestemmer ens egentlige teologi om landet. Forskellige nøgler åbner forskellige døre. Hun konkluderer: "Der findes ikke nogen ren teologi, uanset hvor energisk vi forsøger at gøre os fri af forudindtagethed og fordomsfuldhed." Det er på denne baggrund at hun om forholdet mellem israelske jødiske og palæstinensiske Jesus-troende udtaler:

Sammen tilhører de det "ene nye menneske" i Messias. Begge parter er blevet forsonet med Gud, og begge har modtaget en forsoningstjeneste som de først og fremmest skal udøve over for hinanden. At tilhøre Kristi legeme betyder mere end etnisk eller national identitet. Kærlighed og forsoning, etisk adfærd og moral er spørgsmål der har større vægt end territoriale hensyn - uanset ens status som besætter eller besat. Hvor vigtige territoriale hensyn end kan være, er de sekundære i lyset af betydningen af Jesu kærlighed.

Om et sådant holdning som Lisa Loden giver udtryk for, vil vinde frem i den messianske bevægelse, må fremtiden vise. Jeg håber det personligt. I Israelsmissionens Avis, juni 2000 drøfter vi dette spørgsmål mere indgående.

Og lad os så efter disse mere principielle betragtninger vende os til arbejdet som Den Danske Israelsmission har været - og er - involveret i siden sidste årsmøde. Jeg begynder med det der er fremtid i!

Israelsmissionens Unge

Karsten Garne, formand for Israelsmissionens Unge, vil efterfølgende fremlægge sin formandsberetning. Men på vegne af Israelsmissionens "gamle" - inklusive Israelsmissionens Landsstyre - vil jeg gerne her udtrykke vores store glæde over det arbejde der gøres af mange af Israelsmissionens Unge. Et ungdomsarbejde *er* kommet op at stå. Der er meget at glæde sig over. Og enhver - ung eller gammel - ved, at når man har med Israelsmission at gøre gælder også sætningen "begyndt er ikke endt, det må du vide". Og derfor siger vi med salmens ord: "bliv ved at stride!"

Der er brug for *Israelsmission* på Israelsprogrammet i de kristne ungdomsforeninger. Vi "gamle" er glade for at der er unge, "som har deres Jesus kendt", som vil fortsætte det seje træk med at skabe interesse for kirkens forpligtelse til at gøre Jesus kendt blandt det jødiske folk.

Præsteskiftet i Israel

Allerede i slutningen af 1998 lå det klart at afløseren for pastor Jens Arne Skjøtt, dansk præst i Jerusalem, skulle være Jan Mortensen. Han havde et travlt forår her i Danmark i 1999. Først og fremmest skulle han gøre pastoralseminariet færdigt. Så skulle han giftes med sin Vicka fra Ukraine, hvilket foregik i Århus i slutningen af maj. Hermed havde Israelsmissionen et præstepar at udsende til Jerusalem.

Ordinationen foregik i Christianskirken, ledet af daværende præsident for Dansk Kirke i Udlandet, biskop Olav Lindegaard. Vi er biskop Lindegaard meget taknemlige for ordinationsgudstjenesten,

og at denne på grund af tidspresset kunne kombineres med udsendelseshøjtideligheden. For allerede den 26. juni blev Jan Mortensen indsat som præst i Jerusalem og præsteparret budt velkommen af en stor flok danskere i Israel, deriblandt det danske ambassadørpar.

Ved samme lejlighed var der anledning til at sige tak til Jens Arne og Bodil Skjøtt for deres næsten 10 års tjeneste som præstefamilie i Israel.

Den første introduktion til det israelske samfund fik Jan og Vicka Mortensen af Jens Arne Skjøtt, som havde taget nogle fridage fra sit embede som præst i Ølsted ved Horsens. Og herefter var Jan og Vicka Mortensen kastet ud i arbejdet og måtte finde deres egne ben at stå på. For Jan Mortensens vedkommende også som socialattaché.

Arbejdet for danskere ud fra præstelejligheden i Jerusalem er således fortsat, og præsteparret har været godt bistået af Israelsmissionens volontører. Og hver lørdag holdes der dansk gudstjeneste i Johanniter-kapellet i den gamle bydel i Jerusalem. Samarbejdet med Dansk Kirke i Udlandet er også fortsat under den nye danske præst, hvilket vi er taknemmelige for.

Jan Mortensen bruger nu én dag om ugen på Caspari Center til at læse sig ind på emner med henblik på senere engagement på centret. Også Vicka Mortensen er engageret på centret og er desuden med i det kristne studenterarbejde.

Alt sammen noget at glæde sig over her ti måneder efter deres ankomst til Israel.

Arbejdet i Israel

Ebenezer-hjemmet i Haifa

Ebenezer-hjemmet i Haifa, det kombinerede pleje- og alderdomshjem, har vi støttet siden dets indvielse i 1976 - og fortsætter hermed. Man er på hjemmet i gang med at bygge en brandtrappe, som myndighederne har krævet. I nyhedsbrevet for foråret 2000 fortælles der om en ny udgiftskrævende post: elevatoren trænger til udskiftning, idet beboerne for ofte sidder fast i den. Efter besøg fra arbejds- og sundhedsministeriet i februar måned har hjemmet opnået fornyelse af driftstilladelsen. På sygeplejesiden er der vanskeligheder, idet indenrigsministeriet har besluttet at kun israelske borgere vil blive godkendt som sygeplejerske. For tiden er der to udenlandske sygeplejersker som man håber på en eller anden måde at beholde - i hvert fald i en overgangsfase. Fra hjemmets side understreges vigtigheden af troende sygeplejersker.

Fra dansk side fortsætter vi med at sende volontører.

Caspari Center i Jerusalem

Studiecentret i Jerusalem støtter vi også fortsat, idet Bodil F. Skjøtt stadig er medarbejder selv om hun ikke længere er bosat i Israel. Hun tilbringer omkring to måneder om året i Israel og har ansvar for centrets kursusvirksomhed for udlændinge. Desuden er hun sekretær for tidsskriftet *Mishkan*, som Kai Kjær-Hansen er hovedredaktør for.

Som tidligere omtalt er Jan og Vicka Mortensen allerede knyttet til Caspari Center. I den nærmeste fremtid skal der forhandles med dem - og centrets ledelse - om hvordan man bedst finder anvendelse for deres evner og talenter.

Joint Mission in Israel og bibelarbejdet

Joint Mission in Israel er navnet på det fællesnordiske samarbejde Israelsmissionerne imellem, som i første række angår arbejdet ud fra Immanuel Kirken i Jaffo/Tel Aviv. Indtil videre har vi ikke kunnet ydet meget, men vi er med og ser gerne at vi kan støtte et menighedsarbejde blandt messianske jøder.

Bibelarbejdet støtter vi også fortsat. I Jerusalem har bibelbutikken fået større lokaler, og i begyndelsen af marts måned 2000 blev et lille bibelmuseum indviet - bl.a. med en kopi af Gutenbergs trykkemaskine. På denne måde har Jerusalem fået en ny seværdighed. Forhåbentligt kan danske rejsebureauer som Felix Rejser, Unitas Rejser og Agri Rejser - som vi samarbejder med - på nogle af deres rejser aflægge bibelmuseet et besøg. Og dermed skabe interesse for bibelsagen blandt jøder.

Studererarbejdet og Musalaha

I to år har vi nu haft et godt samarbejde med Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) om at støtte det israelske studenterarbejde med en volontør. Studenterarbejdet har tre grupper, en hebraisktalende, en arabisk og en international gruppe. Ulrik Juul Jensen har været med i den internationale gruppe, og Karin Juul Jensen har arbejdet på Musalahas kontor, hvor hun har organiseret forskellige projekter som også er kommet studenterbevægelsen til gode.

Forbindelsen til Musalaha - den evangelikale freds- og forsoningsbevægelse - er også på denne måde styrket.

Israelsmissionens volontører i Israel

Israelsmissionens volontører har igennem årene været et stort aktiv. I Israel og for det arbejde de gør dér. Og i Danmark for den entusiasme de har lagt for dagen for Israelsmissionen efter deres hjemkomst.

Kontinuiteten i arbejdet i Jerusalem sørgede Jørgen Pedersen for ved præsteskiftet. Han satte Karina Nielsen ind i arbejdet. Karina, som er støttet af Unitas Rejser, har i overgangsfasen gjort et rigtig dygtigt arbejde godt bistået i efteråret 1999 af Sanne Dyssegaard Pedersen og i foråret 2000 Julie Munk Nielsen.

I studenterarbejdet og Musalaha har Ulrik og Karin Juul Jensen - som omtalt - virket som volontører.

I Haifa - på Ebenezer-hjemmet - har volontører ydet en betragtelig indsats i stort og småt sammen med andre udenlandske medhjælpere og har fået stor ros af hjemmets ledelse for deres indsats. Hen over sommeren støttede vi polakken Gosia Gronkiewics; i efteråret 1999 hed volontørerne Anette Jakobsen og Maj-Brit Lundsby Pedersen; i foråret 2000 hedder de Helle Bach, Lisbeth Michaelsen og Helle Bjerregaard Møller.

Internationalt i øvrigt

Den Danske Israelsmission er medlem af to internationale netværker, nemlig Lausanne-Rådet for Jødemission (LCJE) og Den Lutherske Europæiske Kommission for Kirke og Jødedom (LEKKJ).

Forholdet til LEKKJ blev i 1999 sat på prøve, idet kommissionen ved et møde udsendte en erklæring om at samtalen med jøder ikke skal føres i den hensigt at få jøder til at omvende sig til den kristne tro.

Vilhelm Væрге, Israelsmissionens tidligere formand som er dens repræsentant i LEKKJ, kom efterfølgende med en skarp protest mod LEKKJ's nej til jødemission. Sagen er endnu ikke afsluttet. Men naturligvis kan vi som Israelsmission ikke i længden støtte LEKKJ dersom dette bastante nej til at drive mission fastholdes.

I LCJE er Kai Kjær-Hansen fortsat international koordinator. Ved LCJE's sjette internationale konference i New York i august 1999 var arrangementkomitéen stort set dansk med folk fra Israelsmissionen, nemlig Birger Petterson, Flemming Markussen, Bodil F. Skjøtt og Henrik Nordborg. Også generalsekretær Heinrich Pedersen deltog i mødet. I LCJE lyder et klart og utvetydigt ja til evangelisation over for det jødiske folk.

Økonomi

Hvad angår det økonomiske resultat af 1999 kan jeg meddele - og det gør jeg med stor glæde - at vi kom ud af året med et økonomisk overskud. Det blev på godt og vel 67.000 kroner, som straks er overført til driftsfonden. I 1998 var underskuddet på 186.000 kroner.

Stor tak til alle der på forskellig måde har ydet et bidrag til 1999-overskuddet. Den reorganisering vi så os nødsaget til at foretage i 1999, har delvis givet resultat. Og dog: uden at virke alt for pessimistisk: vi har stadig økonomiske problemer. Det har de fleste andre missionselskaber også, selv om det er en ringe trøst. I den lille bog "Giv dig rig", som blev udgivet i 1999 af Credo Forlag med bl.a. Forlaget Savanne som medudgiver, hævdes det at "kristenfolket giver stadig mindre af deres indtægt væk. Organisationerne kan ganske vist fremvise øgede budgetter, men de totale gaveindtægter er markant for nedadgående sammenlignet med lønudviklingen. Hvad kan årsagen være?"

Ja, hvad kan årsagen være?

Går man tallene i resultatopgørelsen for 1999 igennem, er der et par punkter som springer en i øjnene. Der er en nedgang på ca. 235.000 kroner i almindelige gaver - det er meget for et lille missionselskab som Israelsmissionen. Derimod er der en opgang på næsten 30.000 for gaver ifølge forpligtelse, dvs. gavebreve. Og så er der testamentariske gaver på omkring 350.000 kroner, hvilket er omkring 250.000 kroner mere end i 1998. Med andre ord: det er de testamentariske gaver - som ingen har "styr" på - som gør at vi i 1999 har et overskud. Havde vi kun fået de 100.000 kroner som vi budgetterer med i testamentariske gaver for 1999, ja, så havde vi haft et underskud på nogenlunde det samme som i 1998, omkring 200.000 kroner.

I Landsstyret arbejder vi målbevidst på at få styr på økonomien. Desværre bruges der efter min mening for megen tid og ressourcer på det spørgsmål. Under alle omstændigheder kan vi kun klare det med gode venners hjælp.

Hvad der så skal gøres?

De almindelige gaver skal vi forsøge at hæve. Der skal tegnes nye gavebreve Og så skal vi fortsætte med alt det andet.

Og det gør vi så - med gode venners hjælp!

Fotokopi af resultatopgørelsen foreligger her ved årsmødet eller kan rekvireres fra sekretariatet.

Landsstyret, sekretariatet og frivillige medarbejdere

Erik Nikolajsen, sognepræst ved Herning Kirke og tidligere dansk præst i Jerusalem, er fra og med dette årsmøde genvalgt som landsstyremedlem - uden modkandidat.

Israelsmissionens sekretariat i Christiansfeld er bemandet med én medarbejder, nemlig generalsekretær Heinrich Pedersen. Det betyder at "generalen" står i spidsen for noget der mest af alt ligner en blandet landhandel, og hvor han ikke har andre til at gøre arbejdet end sig selv. Situationen er ikke den mest ideelle, men sådan er den altså efter de nedskæringer vi vedtog i 1999. Desto mere bør vi påskønne det arbejde Heinrich Pedersen gør.

Fra sommeren 2000 får Heinrich Pedersen dog selskab i det ene af de to kontorer af den nye sekretær for Israelsmissionens Unge, nemlig Henrik Nordborg. Og ikke blot selskab - men arbejdsfællesskab, hvilket vi håber kan være til berigelse for begge parter.

Regnskabet føres af Sudanmissionens medarbejdere, især Jeanette Wind. Vi betaler for det arbejde vi får udført og håber desuden på at dette samarbejde omkring regnskabsføringen kan vise sig så vellykket at andre missionselskaber i YM-huset i Christiansfeld inden for en overskuelig fremtid vil være med til at danne én regnskabsafdeling for alle selskaber - med store besparelser for alle på dette punkt.

Birger Petterson gør fortsat et stort arbejde ved at hjælpe redaktøren med at få de 11 numre af Israelsmissionens Avis på gaden. Avisen trykkes normalt i 5.100 eksemplarer.

Rigmor Vammen, Ikast, er frivillig leder af Israelsmissionens Gaveshop, og Jens Arne Skjøtt har påtaget sig opgaven at koordinere salget af YM-lodsedler fra og med år 2000. Men vi har brug for mange flere frivillige medarbejdere. Blandt andet har vi brug for nogle der vil koordinere mødevirksomheden og skaffe endnu flere møder for Israelsmissionen. Eller sælge kort for Israelsmissionens CardClub.

I den forbindelse skal det nævnes at der er dannet to arbejdskonventer med hovedsageligt præster på Fyn og Nordjylland som med ihærdighed arbejder for at arrangere møder, sælge lodsedler og postkort og gøre Israelsmissionens budskab kendt.

Alle sådanne tiltag er vi dybt taknemmelige for.

Gode venner

"Gode venner," sagde jeg da jeg talte om økonomi. Men "gode venner" er mere end økonomi. Vi glæder os over at møde gode venner rundt omkring i landet når vi holder møder. I samarbejde med Missionshotellet Stella Maris på Fyn havde vi en forlænget Israelsmissions-weekend i november 1999 hvor vi mødte stor interesse, megen kærlighed - og gode venner. En tilsvarende weekend afholdes i november 2000. Vi glæder os over gode venner der får Israelsmission på programmet til sogneaftener. Og vi glæder os over opmuntrende bemærkninger på postkort og giroblanketter.

Rigtigt godt gør det os at høre at gode venner beder for os og Israelsmissionens sag. Uden gode venner er der ingen dansk Israelsmission.

Pavebesøget anno 2000

Og lad mig så slutte denne årsberetning med pavebesøget i Israel, i slutningen af marts 2000. Det var set frem til med spænding og forventning. Alle vidste at alle parter i den mellemøstlige strid ville forsøge at "bruge" paven til egen fordel. Han gjorde hvad han skulle ved velkomstceremonien i Ben Gurion-lufthavnen ved opfordre jøder, kristne og muslimer til at samarbejde for fred og retfærdighed. Og han talte om betydningen af at de tre monoteistiske religioner indgår i dialog med hinanden.

Da jeg som redaktør af Israelsmissionens Avis skulle afrunde min lille artikel om pavebesøgets velkomstceremoni i lufthavnen, kunne jeg ikke nære mig for at skrive følgende om paven:

“Han nævnte også Jesus Kristus ved navn et par gange. Det manglede da også bare!

Han nævnte ikke at jøder har brug for Jesus til frelse. Det forbyder etiketten ved ceremonier af den slags!

Så det må vi andre sige - og støtte messianske jøder til at sige i dagligdagens Israel.”

Selv om de fleste messianske jøder ikke har meget til overs for paven som institution, har nogle dog efter hans besøg givet udtryk for at evangeliet på en eller anden måde blev profileret ved hans besøg.

Som formand for Den Danske Israelsmission indbyder jeg her - ved begyndelsen af det tredje årtusind- endnu flere i den danske kirke til at tage udfordringen op og støtte bestræbelserne på at endnu flere jøder må finde frelsen i den forsoning Gud har bragt til veje ved sin kære søn, Jesus af Nazaret, jødernes Messias.

Budskabet om forsoningen i Jesus Kristus er nemlig al missions kerne og kraft.

Også for jøder.